

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η φίλη της Ρόζας άντελήφθη τη σωσιμότητα του και τον λυπήθηκε. Είχε καρφώσει, άλλωστε, τα μάτια του πάνω της, γεμάτα ικεσία, σαν να την παρακαλούσε να τον συνδράμει στη δύσκολη, στην τραγική αυτή περίπτωση.

— Αφήστε ύψα, το είπα, να περιποιηθώ τη Ρόζα. Δίνατέ μου μόνον ό,τι σας ζητώ. Έχετε ζαλώσει :

— Ο Άνδρέας αισθάνθηκε την ανάγκη να γονατίσει μπρός της και να την ευχαριστήσει για την καλοσύνη της, μιά δεν ήταν καιρός για αισθηματολογίες. Η Ρόζα τον κοιτούσε εκεί, μπρός του, άνοιξη στήθη. Πήρε λοιπόν ένα μουσάμι με κολώνια από το τραπέζι και της το έδωσε...

— Σας ευχαριστώ! της ψιθύρισε με σεβήματα. Είσαστε πολύ καλή...

Η λιποθυμία της Ρόζας δεν κράτησε πολύ. Συνήλθε σε λίγο, μετά τις περιποιήσεις της φίλης της, μιά δεν ήταν σε θέση να σηκωθεί από το γραβάτι. Η ξανιάτση της είχε συντρέψει.

— Ο Άνδρέας ζ' ή φίλη της κάθισαν κοντά της.

— Ήσαν ζ' οι δυο άνθρωποι.

Πώς θα τελειούσαν όλα αυτά ;
— Από στιγμή σε στιγμή θάρταν ο πατέρας ή ο αδελφός της Ρόζας. Και τότε ;...

Η Ρόζα κρατούσε στα χέρια της το χέρι του άγαρμμένου της και τον κοιτούσε στα μάτια, εδωχισμένη γιατί βρισκόταν κοντά του. Τι την ένοιαζε πια για τους δικούς της, για όλο τον κόσμο ;

— Άνδρέα, είπα άξαφνα στο ζωγραφικό, δείχνοντας τη φίλη της που ήταν εξαιρετικά ανήσυχη, τη θυμάσαι την Αγνή ; Δεν την βλέπεις για πρώτη φορά ;... Κι' άλλος μάς βοήθησε να συναντηθούμε. Ευχαριστήσε την για τις θυσίες της. Φάνηκε τόσο καλή μαζί μου !...

— Ο Άνδρέας άλωσε το χέρι του στη φίλη της Ρόζας, πρόθυμος να την ευχαριστήσει για την καλοσύνη της, έτοιμος να της εκφράσει όλη του την ευγνωσύνη για το ενδιαφέρον της, μιά δεν πρόόρτασε ούτε ν' άνοιξη καιν τη χείλη του. Η λέξις διηχταν στο λάρυγγά του. Πέτρωσε, έμεινε βουβός, με τα μάτια ορθάνοιχτα, σαν να τον είχε χτύπησε κεραυνός.

— Χτυπούν! κατόρθωσε να τρανώσει τέλος. Πραγματικώς, κάποιος χτυπούσε την έξοδοσά του. Ποιά ;

— Ατ' τα χτυπήματα, τα νεύρα, τα έλημονα, τα άποτομα, γαινοταν πώς δεν ήταν κανένας τριγός έπισκέπτης.

Η Ρόζα ανασηρόθηκε τρομαχμένη, σπρίγνοντας με το χέρι της το στήθος της, όπου ή φτοχή καρδιά της χτυπούσε-χτυπούσε σαν να επρόκειτο να σπάσει.

— Ο Άνδρέας θέλησε να τρέξει έξω, μιά ξανάλασε στο κάθισμά του άποκαμωμένος, χωρίς δύναμη, σαν άνθρωπος που τον χτυπούν άξαφνα στο κεφάλι και ζαλίζεται και τά γάνει.

— Η Αγνή σήκωσε ζ' άγκυλάσει τη Ρόζα.

— Θεέ μου, της ψιθύρισε κατατρομαχμένη, τί θα γίνουμε ; Είμαστε χαμένοι !...

Πρώτος σνήλθε και ξαναβόηξε την ψυχραμία του ο Άνδρέας. Κατάλαβε πώς στην περίπτωση αυτή του χειριζόταν όλο του το θάρρος. Φιλοξενούσε οπύ του την άγαρμμένη του. Δεν διά έπέτρεπε σε κανένα ούτε να την άγγξει. Θάπρετε να τον σνοτώσουν πρώτα για να τοδ την λάρουν ;.

— Ο Γαλάξης σκέφτηκε πώς έπρεπε να τρέξει και ν' άνοιξη ο ίδιος, πρην κατέβη ή σπιτονοικοκυρά του. Άν ήταν ο πατέρας ή ο αδελφός της Ρόζας, θα μπορούσε ίσως να τους γελάσει, να τους πη τους δεν έλθε τη Ρόζα και να τους άποκαρνώνη.

— Άνοιξε την πόρτα του άπέλε τον ζ' έτοιμάστηκε να βγή έξω.

— Άνδρέα! τοφ φώναξε ή Ρόζα, Άνδρέα, μην άνοιξης ;... Πήλασε κοντά της και προσάθηκε να την καθυστεράσει. Έζει-

νη είχε άπόσει τα χέρια της γύρω στο λαμό του, τά χείλη της άγγιζαν τά χείλη του, ένω το μιλούσε με φωνή πούτρεγε :
— Μην άνοιξης, άγαρμμένε μου... Θα σοφ ζάμουν καλό... Μην άνοιξε.

— Ο Γαλάξης της εξέηγισε πώς δεν μπορούσαν να μην άνοιξουν. Θάνοιγε ή σπιτονοικοκυρά του, άκούγοντας τους χτύπους. Μπορούσαν να σπάσουν την πόρτα. Το καλύτερο ήταν να βγή ν' άνοιξη και να προσπαθήσει να τους διώξει με καλό τρόπο.

— Η Ρόζα κατάλαβε πώς ο Άνδρέας είχε δικιο.

— Δεν έπέμεινε πια.
— Σάν να προσισθανόταν όμως κάποια τραγωδία, κάποια σμφορά, τον τράβηξε και πάλι κοντά της, κράτησε το πρόσωπό του μπρός στα μάτια της, τον ζύτταζε άρεκή ήρα με λαχτάρα, με λατρεία, με πόνο, ζ' άξαφνα, άδιαφορόντας για την παρουσία της φίλης της, τον φίλησε στο στόμα, τον φίλησε με παραφορά, με πεισμα, με πάθος, σαν νάθελε να βγάλη έτσι όλο το άρτι πογγε έναντιον του πατέρα της, σαν νάθελε να τοδ δόνη δύναμη με το φίλι της αυτό, σαν να του τόννε για φίλαγοτό.

— Η Αγνή κοκκίωσε και γόρσε το πρόσωπό της.
— Έξανημένη ή Ρόζα άπ' την τελευταία της αυτή προσάθεια, έλασε στο προσκέφαλό της ζ' έλκισε τα μάτια της...

— Έπειτα άπόσε τά χέρια της πρós την Αγνή και της φώναζε :
— Έλα κοντά μου, σε παρακαλώ, κάθισε κοντά μου. Αγνή, άζ, αν ήξερες πώς φοβόμια για τη ζωή του !...

— Η Αγνή ήταν επίσης λαχταρισμένη, σποτισμένη, δεν μπορούσε να μιλήσει από το φόβο της. Έτρεμε ζ' έσφιγγε τρομαγμένα βλέμματα πρós την αδλή.

— Ο Άνδρέας είχε βγή καόλας έξω, άκρωτός τη στιγμή που κατέβαινε ζ' ή σπιτονοικοκυρά του για ν' άνοιξη.

— Δεν είναι τίποτε, της είπα. Κάποιος δικός μου χτυπάει. Και τράβηξε πρós την πόρτα.

— Μην άνοιξη, ούτρεσε από μέσα ποιάς είναι.

— Άνοιξτε !... Άκούστηκε μια άπότομη ζ' άγρια φωνή.

— Ο Άνδρέας κατάλαβε...

— Δεν τοφ ήταν γνωστή ή φωνή αυτή. Δεν την είχε ξανακούσει άπο τότε. Μα ήταν βέβαιος πώς έξω από την πόρτα έστεσε ο πατέρας της Ρόζας. Ο πατέρας της άγαρμμένης του, λυσασμένος από το θυμό του.

— Μολιανά ο Γαλάξης δεν έδίστασε. Τρέβηζε το στήθη ζ' άνοιξε.

— Ήταν πραγματικώς ο πατέρας της Ρόζας, ο Νότης ο Λαμπής, ολόναγος, ξαναμμένος, κόκκινος, φλογισμένος από το θυμό του.

— Ποιον ζητάτε ; τον ούτρεσε ξερά ο Γαλάξης, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραμία του.

— Ο Λαμπής τοφούρισε μια ιατιά, μια ιατιά άγρια, άδραχμένη, γεμάτη μανία και περιφρόνηση, γεμάτη φοβέρα και λίσσα, και τον ζύτταξε από πάνω έως κάτω και τοφτε άπότομα, σαν να μιλούσε σε δολλο του :

— Ποιάς είσαι σέ ;
— Ο Γαλάξης έννοιωσε το αίμα του ν' άνάβη. Ήταν φτοχός, μιά ήταν τίμιος και περιήμωνος. Δεν ήταν σινηθισμένος από προσβολές. Στήλωσε λοιπόν ν' αυτός τά συννεμασμένα μάτια του πάνω στο Λαμπή και τοφτε άπότομα :

— Και σεις ποιάς είστε ;
— Οι δυο άνδρες κινάτηγχαν για λίγες στιγμές βουβόι, άμίλητοι, άναμίνιοι. Το βλέμμα τους ήταν κεραυνός, λόγχιση, άστραπή !...

— Τι τους κρατούσε και δεν σίγνονταν να κοιμηάτση ο ένας τον άλλον ;
— Ο Γαλάξης συγκρατιόταν με τη σκέψη ότι είχε να κάμη με τον πατέρα της κόρης που έλάτρευε...

— Ο Λαμπής έδίστασε, μην ζέροντας αν ο νός αυτός ήταν ο Γαλάξης, ο άνθρωπος που ντυόπιε το στήθη του...

— Γι' αυτό είπα με την άδραχμένη πάντα φωνή του :
— Ο ζωγραφικός ο Γαλάξης είν' έδω ;
— Εγώ είμια ! τοφ άπάντησε θαροστά ο Άνδρέας.

— Η ψυχραμία, ή άταραξία, το θάρρος του Γαλάξης έκαμαν έντίπομα στο Νότη Λαμπή, ποτταν παθμμένος να προσάτη και να τον άκούνη, να φοβερένη και να τον τρέμουν.

— Σεις είσαστε ; ούτρεσε σαν να μην πίστευε στ' αυτά του.
— Εγώ, άπάντησε ήρεμα ο Γαλάξης.
— Ο Λαμπής δροθωσε το άνάστημά του, σούφρωσε τά φρύδια του και είπα, τονίοντας τά λόγια του :

— Με γνωρίζεις, κύριε ;
— Ο Άνδρέας σκέφτηκε να προσιωρήθ.

— Δεν έχω την τιμή, άπάντησε ψυχρά.
— Είμια ο Νότης Λαμπής !

(Ακολουθεί)